

Deeanne Gist

Schoon in de sluier

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Tweede druk

 Voorhoeve

1

*Biltmore Estate,
In de buurt van Asheville, North Carolina
Augustus 1898*

Als een vlinder die losbreekt uit zijn cocon, kwam Tillie Reese tevoorschijn uit het kale, geelbruine dienstbodevertrek in de pracht en praal van de begane grond op Biltmore. Deze vroege uren voordat de zon opkwam waren haar het liefst. Alles was donker, niemand verroerde zich, en ze had de hele verdieping – meer dan tweeduizend vierkante meter groot – helemaal voor zichzelf.

Ze had deze weg vele malen gelopen en kon het makkelijk stellen zonder kaars of lamp. Even stelde ze zich voor dat zij de kasteelvrouw was. Elegant gekleed zweefde ze over de houten vloer en twijfelde of ze de chef-kok *petites bouchées* of *puits d'amour* zou laten bereiden. Of ze de ochtend zou doorbrengen met het lezen van Yeats, Browning of Dickens. Of ze het rijtuig zou laten komen voor een rijtoer door de landelijke omgeving, of op een van de volbloeden zou rijden die in de stal stonden te wachten.

Ze verstevigde haar greep op haar poetsdoos en haalde diep adem. Het poetsmiddel dat ze had gemaakt van lijnzaadolie, azijn, terpentijnolie en wijn kriebelde in haar neus. Ze stond zichzelf toe te niezen; iets wat streng verboden was met mensen in de buurt.

Het tikken van haar hakken echode door de kolossale, wijd open ruimte toen ze om het verzonken atrium heen liep, dat gevuld was met palmen, exotische planten, bloeiende struiken en

een grote fonteinsculptuur die nog aangezet moest worden. Eindelijk bereikte ze de wandtapijtengalerij en bleef staan, luisterend naar de stilte, genietend van de anonimiteit van het donker.

Er zij licht.

Ze drukte op de vertrouwde witte knop. Elektrisch licht gloeide aan en verlichtte een zaal die zo lang was dat hij twee bescheiden huizen kon bevatten. De ruimte was gevuld met verscheidene zwaar brokaten sofa's en stoelen opgesteld in groepjes. De ene muur was bekleed met reusachtige wandtapijten. Daartegenover bevond zich een muur van ramen en openslaande deuren.

Het zachte zoemen van de Edisonlampen wenste haar goedemorgen. De spanning en het wonder van het elektrische licht raakten haar telkens weer. Maar vanochtend streed iets anders om haar aandacht en plotseling maakte het licht dat ze zich onbeschut, kwetsbaar en naakt voelde.

Ze drukte op de zwarte knop. De duisternis viel weer als het deksel op een hutkoffer. Alles was weer stil. Geen fluistering of geluid.

Ze hield haar adem in. Voelde haar hart hameren in haar borst. En stond de gedachte die ze sinds gisteravond had verstoppt in haar hoofd toe zich volledig te ontplooien.

Bénédicte vertrok. Ze keerde terug naar Frankrijk. En liet de nieuwe mevrouw Vanderbilt zonder kamenier zitten.

Kamenier. Na huishoudster de hoogste positie voor een vrouw. De bediende die zich 's ochtends thee liet brengen door het eerste dienstmeisje, terwijl het tweede dienstmeisje een vuur aanlegde in haar kamer.

De bediende die het vrij stond zo vaak een bad te nemen als ze wilde. Die op reis ging met mevrouw Vanderbilt. Die boeken, *boeken!*, voorlas aan mevrouw Vanderbilt. Van wie verlangd werd dat ze zich in dezelfde stijl kleepte als mevrouw Vanderbilt. En het mooiste was dat een kamenier heel wat meer geld verdiende, zodat ze haar familie kon helpen en anderen in de buurt die gebrek leden.

Tillie kwam als hoofddienstmeisje zeker in aanmerking voor die positie. De huishoudster had om een gesprek onder vier ogen met haar verzocht voor het ontbijt. Hopelijk om precies dat te bespreken.

Nadat ze de gedachte nog één keer had gekoesterd, stopte ze hem voorzichtig terug in haar achterhoofd. Haar tijd verbeuzelen met fantaseren terwijl ze de galerij moest doen, was niet de manier om haar beste beentje voor te zetten.

Ze drukte op de witte knop en opnieuw werd de ruimte gevuld met licht. Als de hele benedenverdieping volkomen in gereedheid moest zijn voordat de heer des huizes en zijn bruid de trap afdaalden, moest ze gauw aan de slag.

Het dienstbodevertrek was gevuld met vrolijke stemmen, gelach en het kletteren van bestek, maar Tillie deed er niet aan mee. Ze vermeed oogcontact met de lange rij mannen in livrei die tegenover haar zaten, en het gelijke aantal vrouwen in uniform naast haar. Ze paste bijzonder goed op om niet in de richting van haar broer te kijken. Eén blik op Allan en hij zou wetten dat er iets aan de hand was.

De keukenmeid, een jong meisje van zestien, schonk Tillies glas nog eens vol. ‘Is alles naar uw zin, juffrouw Tillie? U hebt uw lever en spek amper aangeraakt.’

‘Het is best, Nell. Heerlijk zelfs.’

Nell keek naar de klok, maar zei niets toen de grote wijzer een stapje dichterbij naar het halve uur sprong.

Tillie nam een grote hap aardappel. Ze moest vlug eten als ze voor half negen klaar wilde zijn. Maar na haar bespreking met de huishoudster was haar maag het vermogen tot spijsverteren verloren.

‘Mag ik even uw aandacht, alstublieft?’ Aan het hoofd van de tafel sprak mevrouw Winter haar verzoek maar één keer uit, en

onmiddellijk werd het stil in het dienstbodevertrek. Als huishoudster stond ze vlak onder de Vanderbilts, nog hoger zelfs dan de butler.

Haar blik schampte langs die van de butler aan het andere eind van de tafel; daarna overzag ze de rijen mannen en vrouwen tussen hen in. 'Zoals jullie weten, heeft Bénédicte besloten naar Frankrijk terug te keren zodra er een vervangster voor haar is gevonden.'

Alle ogen gingen naar de kamenier van mevrouw Vanderbilt. Ze zat direct rechts van mevrouw Winter en tegenover de beljongen, onderbutlers en livreiknechten. De donkergroene stof van haar japon bestrooid met roze en gele bloemetjes deed haar olijfkleurige huid stralen.

Tillie had te horen gekregen dat Bénédicte niet kon wennen, door de taalbarrière en de afgelegen ligging van Biltmore. Ze wilde naar huis.

Naast Bénédicte zat Tillie. Rechts van Tillie het eerste kamermeisje, dan het eerste dienstmeisje enzovoort verder de tafel langs tot de wasvrouwen en keukenhulpjes.

'Liever dan iemand uit Frankrijk of Engeland te laten komen, of zelfs uit Newport,' vervolgde mevrouw Winter, 'heeft mevrouw Vanderbilt besloten de positie van Bénédicte toe te kennen aan een van onze huidige personeelsleden.'

De aandacht werd onmiddellijk verplaatst naar Tillie en de meisjes rechts van haar; de leidsters van het huishoudelijk personeel.

'Na ampele overweging heeft zij de keuze beperkt tot Tillie of Lucy.'

Dixie Brown boog zich over haar bord en trok Tillies aandacht. De opwindende en blijdschap op het gezicht van haar vriendin waren onmiskenbaar.

Tillie schonk haar een klein lachje en keek toen naar haar broer. Allan had rimpels in zijn voorhoofd. Zijn gedachten waren ondoorgroendelijk.

Mevrouw Winter nam een slok koffie. ‘Terwijl mevrouw Vanderbilt nog bezig is met haar besluitvorming, zullen Tillie en Lucy worden ingeschakeld om enkele taken van Bénédicte over te nemen. Als gevolg daarvan zal van sommigen van jullie gevraagd worden de werkzaamheden die zij moeten laten liggen op te knappen.’

Direct rechts van Tillie had Lucy Lewers zich zelfverzekerd hoog opgericht. Haar karamelkleurige haar zat keurig opgerold onder een hagelwit kapje, niet meer dan een stukje kantachtige stof op haar kruin. Lange wimpers omljstten haar ogen in dezelfde karamelkleur als haar haar. Haar huid was smetteloos, haar profiel onberispelijk. Met licht geheven kin keek ze langs de tafel naar alle ondergeschikten, alsof haar benoeming tot de positie op handen was.

‘Dooreten,’ vermaande mevrouw Winter. ‘De dag roept.’

Op weg naar het morgengebed zette Allan Tillie klem.

‘Waarom heb je het me niet verteld?’ Hij pakte haar bij de arm, duwde haar de inmaakkeuken in en deed de deur dicht. Hij was een kop groter dan zij, met brede schouders en haar dat net zo dik en zwart was als het hare.

‘Ik heb het zelf pas vlak voor het ontbijt te horen gekregen.’ Ze wreef over de plek waar hij had geknepen.

‘Wat ga je doen?’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Doen? Ik ga me een slag in de rondte werken en God om Zijn gunst smeken. Wat denk je zelf?’

Hij kneep in de brug van zijn neus. ‘Alles zal erdoor veranderen. Je wordt een van *hen*, de hoge pieten.’

Ze glimlachte om de term waarmee hij de butler, chef-kok, kamenier en lijfknecht aanduidde. ‘Maar ik wil een van hen zijn. Kun je je voorstellen wat voor kansen ik zou krijgen? Het loon? De kleren? De voorrechten? De reizen?’

‘Reizen? Jij kunt nog niet eens naar een rijtuig kijken zonder misselijk te worden. Hoe ben je precies van plan dat voor elkaar te krijgen?’

Ze verstijfde. ‘Ik ben nu ouder. Ik heb er vast niet zo veel last meer van als toen ik klein was. Bovendien, bedenk eens hoeveel vrijheid ik elke dag weer zal krijgen. Ik zal kunnen...’

‘Vrijheid?’ smaalde hij. ‘Zoiets als vrijheid bestaat niet met zo’n baan. Alle uren van de dag en nacht moet je klaarstaan om mevrouw op haar wenken te bedienen.’

‘Maar dat is het hem nou juist. Ik word vertrouweling van *Edith Vanderbilt-Stuyvesant Dresser!*’

‘Je komt niet meer op de derde verdieping met Dixie en de andere meisjes. Je zit vast op de eerste verdieping met háár en de hooggeëerde mevrouw Winter. Met ons kun je niet meer thee drinken en taart eten, en roddelen. Je zult je moeten terugtrekken in de kamer van mevrouw Winter met de hoge pieten.’

‘En dezelfde taart eten als de Vanderbilts!’ Tillie schudde zogenaamd bedroefd haar hoofd. ‘Zal dat even een last zijn.’

Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Je zult niet kunnen trouwen.’

Ze fronste. ‘Niemand van ons kan trouwen. Tenzij we onze baan kwijt willen.’

‘Je kunt best trouwen. Dat betekent alleen dat je niet in het huis kunt werken. Je zou op een boerderij van meneer Vanderbilt moeten gaan werken, of in de zuivelhandel of zoiets.’

‘Waarom zou ik dat willen als ik hier terecht kan? Ben je gek?’ Ze stak haar hand uit naar de deur.

Hij drukte zijn hand ertegenaan. ‘Een betrekking als kamenier eist de mooiste jaren van je leven op, Tillie. En zodra er een grijze haar verschijnt of zich een piepklein rimpeltje vormt, vlieg je eruit. Alleen jonge en mooie meisjes kunnen kamenier zijn.’

‘Grijze haren? Heb je het tegen mij over grijze haren? Ik ben *achttien.*’

‘Ik weet hoe oud je bent.’

‘Waar maak je je dan zorgen over? Ik zal zuinig zijn met mijn

inkomen. En als het zover is, is het niet erg om mijn baan kwijt te raken, want dan heb ik genoeg verdiend voor de rest van mijn leven.'

'Alleen. Zonder iemand om je gezelschap te houden. En totaal niet in de stijl waaraan je gewend zult raken.'

Ze rolde met haar ogen en sloeg haar armen over elkaar. 'Ik dacht dat je blij voor me zou zijn. Als ik deze positie krijg, zal mama door het dolle zijn.'

'Conrad is verliefd op je.'

Ze zweeg en liet haar armen langzaam zakken. 'Conrad? De livreeknecht?'

Ze zag hem voor zich, de slungelige jongeman die zo broodmager was dat hij zijn kousen had opgevuld om welgevormde kuiten te krijgen.

'Ken je nog meer Conrads?' vroeg Allan.

Boosheid golfde door haar heen. 'Nou, hij kan me beter meteen uit zijn hoofd zetten. Ik geef helemaal niks om hem of iemand anders, en als hij dit voor mij in gevaar brengt, laat ik zijn hoofd afhakken.' Ze hamerde met een vinger tegen de borst van haar broer. 'Heb je me begrepen?'

'Vind je hem niet eens een beetje leuk? Alle meisjes flirten met hem.'

'Laten ze maar oppassen dat mevrouw Winter hen niet betrapt, anders worden zij ontslagen, hij niet.' Ze haalde diep adem. 'Ik wil deze baan, jochie. Nooit ben ik ergens zó zeker van geweest. Zeg tegen Conrad dat hij uit mijn buurt blijft. Hoor je me?'

Zuchtend liet hij de deur los. 'Ik hoor je.'

2

Ik ga niet overgeven. Ik ga niet overgeven.

Hoe vaak Tillie het ook herhaalde, de misselijkheid wilde niet verdwijnen. Het rijtuig reed door een diep spoor en ze werd stevig door elkaar geschud. Tandenknaarsend keek ze uit het raampje, maar het werd nog erger toen ze de bomen en het gebladerte voorbij zag rollen als oceaangolven.

O, waarom rijden we niet met de kap naar beneden?

In een open rijtuig had ze zich veel beter in bedwang. Juist in een gesloten rijtuig had ze de meeste moeite. Haar handpalmen werden nat. *Denk aan iets anders.*

Edith Vanderbilt zat tegenover haar te lezen in *De prins en de bedelaar*, haar bovenlichaam wiegde heen en weer op het ritme van het rijtuig. Ze had bruin haar en hazelnootbruine ogen, was vijfentwintig jaar oud, één meter tachtig lang, en zo'n indrukwekkende persoonlijkheid dat Tillie zich klein voelde bij haar vergeleken – al was ze zelf één meter zesenzeventig.

De muffe lucht in het rijtuig werd nog bedompter. Tillie probeerde uit alle macht zuurstof op te zuigen. *Denk aan iets anders.*

Mevrouw Vanderbilt had in Parijs kennisgemaakt met meneer Vanderbilt en was met hem getrouwd, hoewel ze oorspronkelijk uit New York kwam. Dus de japonnen die ze had meegebracht, waren volgens de allerlaatste mode in Europa.

Tillies maag kroop omhoog. Ze stak een vinger tussen haar hals en kraag.

Je bent geen kind meer. Je bent een volwassen vrouw. Denk aan iets anders.

De blauwe serge die mevrouw Vanderbilt droeg, was zo anders

dan alles wat Tillie ooit had gezien. De rok sloot aan de zijkant en was sierlijk afgezet met tressen in laagjes in verschillende tinten en stijlen. De epauletten die de licht poffende mouwen bedekten, waren puntig en in dezelfde stijl versierd.

Achter Tillies ogen begon een prikkelende sensatie. De misselijkheid zat nu achter in haar keel. Op haar bovenlip vormde zich parelend vocht. *Niet doen, Tillie. Niet doen.*

Ze concentreerde zich nog meer op de japon. Als zij de betrekking van kamenier kreeg, zou die jurk dan eens van haar zijn als hij werd afgedankt?

Het zweet brak haar uit in haar nek, rug en onder haar armen. Ze deed haar mond open en probeerde rustig diep in te ademen en dan uit te blazen. *Denk aan iets anders.*

Ze nam haar mevrouw nauwlettender op. Ze had niet het weelderige zandloperfiguur dat tegenwoordig zo populair was, maar was slanker. Tillie zat ergens tussenin. Maar als ze meer stof in het lijfje nodig had, kon ze een paar centimeter van de rok afhaken.

Het rijtuig stootte nu op een hobbel. Kokhalzend kneep Tillie haar ogen dicht en drukte haar gehandschoende vingers tegen haar mond.

‘Gaat het wel, Tillie?’

Alstublieft, God. Maak dat het overgaat. Ik kan niet bij mijn eerste opdracht gaan overgeven!

Ze slikte. ‘Ja, mevrouw. Dank u.’

Mevrouw Vanderbilt legde een lint tussen de bladzijden van haar boek en legde het opzij. Toen tikte ze op het dak van het rijtuig. Onmiddellijk minderde het vaart en kwam tot stilstand. Het voertuig deinde toen de koetsier eraf sprong. De deur ging open.

‘Is er iets mis, mevrouw?’

‘Ik denk dat ik de rest van de weg met de kap open wil rijden, Earl. Heb je bezwaar?’

Hij stak zijn hand op. ‘In het geheel niet, mevrouw.’

Ze legde haar hand in de zijne en liet zich door hem door de

deur geleiden. 'Kom, Tillie. Zullen we even onze benen strekken?'

De lange, jonge koetsier bood haar een hand.

Tillie sloeg haar hand voor haar mond. De tranen sprongen haar in de ogen. Haar schouders schokten in een poging de mis-selijkheid te weerstaan.

Earl boog zich naar binnen toe om te kijken wat haar ophield en zette grote ogen op. 'Wel verdraaid.'

Hij greep haar vast om haar middel, sleurde haar het rijtuig uit en sleepte haar lijfelijk naar de dichtstbijzijnde boom. Te beroerd om tegenwerpingen te maken, wachtte ze tot hij haar losliet. Toen zakte ze op haar knieën en kon de golven van misselijkheid niet langer bedwingen.

'Het geeft niet.' Mevrouw Vanderbilt glimlachte haar toe, tegen-over haar gezeten in het open rijtuig. Ze had erop gestaan dat Tillie vooruit reed en zij achteruit, en had geen tegenspraak geduld.

En alsof dat al niet erg genoeg was, nadat ze zich vernederd had waar mevrouw Vanderbilt en Earl bij waren, gaf Tillie zich toen over aan de tranen. Stille tranen, maar niettemin tranen. Tranen die zich niet lieten stoppen. En het deed er ook niet toe. Haar kans om kamenier te worden, was verkeken.

Die gedachte bracht nieuwe tranen teweeg. Ze hield niet de schijn op door subtiel haar ogen te betten, maar veegde ze heel ondamesachtig af en snoot haar neus. Ondamesachtig waren ook haar opgezwollen ogen, vlekkerige gezicht en rode neus.

Ze wreef over haar hoofd. Haar moeder zou diepbedroefd zijn. Het was beter geweest als Tillie nooit een kans had gehad, dan nu ze was uitgekozen als kandidaat te worden afgewezen voordat de strijd zelfs maar begonnen was.

En niet alleen vanwege haar moeder, maar vanwege Tillies eigen aspiraties. Kamenier worden was haar enige kans om ho-gerop te komen in de wereld en voorbij de grenzen van Ashe-

ville, North Carolina, te kijken. Maar nu was die kans verkeken. Vertrapt. Alleen omdat ze niet langdurig in een koets kon rijden zonder misselijk te worden.

Mevrouw Vanderbilt hield haar hoofd schuin. ‘Mijn zuster leed aan dezelfde kwaal.’

Tillie snuifte.

‘Achteruit rijden in een afgesloten rijtuig, of handwerken onder het rijden was bij haar meestal de oorzaak.’

Tillie knikte. ‘Bij mij ook. Het spijt me zo, mevrouw.’

‘Onzin. Denk er niet meer aan.’ Ze hield haar boek omhoog. ‘Dit vond ik in de bibliotheek van mijn man. Het is geschreven door ene Mark Twain. Het is heel goed.’

Tillie verfrommelde het natte zakdoekje in haar handen. ‘Ik heb nog nooit iets van hem gelezen.’

‘Lees je graag?’

‘Heel graag.’ Ze keek naar de Blue Ridge Mountains in de verte, die de horizon omljstten. ‘Als meisje had ik mijn eigen bibliotheek. Binnen het omslag van elk boek schreef ik *Privébibliotheek*, met een nummer en mijn naam.’

Mevrouw Vanderbilt leunde achterover. ‘En wat voor boeken had jij in je bibliotheek staan?’

‘Eens kijken... *De drie musketiers, Ben Hur, Macbeth, Oliver Twist.*’

‘Een avontuurlijke lijst.’

Ze sloeg haar ogen neer. ‘Ik had drie oudere broers en ik wilde dolgraag bij hen horen, een van de grote jongens zijn.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dus boeken als *Trots en vooroordeel* las ik onder de lakens in het donker.’

Mevrouw Vanderbilt glimlachte vermaakt. ‘En ben je een van de grote jongens geworden?’

‘Nee, mevrouw. Ze bleven me altijd eerst als een meisje zien en daarna als een lastpak.’

Ze knikte. ‘Ik heb alleen maar zussen, maar ik kan me voorstellen dat je een van de grote jongens wilde zijn. Zo heb ik het ook vaak gevoeld.’

De kloof tussen Tillies wereld en de hare was onoverkomelijk, maar de nieuwe mevrouw Vanderbilt was zo toegankelijk, zo gewoon, dat het Tillie overrompelde. In de rijke huizen waar ze eerder had gewerkt, waren haar werkgevers op z'n best hooghartig, en op z'n ergst tiranniek geweest. Ze had niet met de vrouw des huizes mogen spreken behalve om een boodschap af te geven, en dan nog met zo min mogelijk woorden.

Maar nu zat ze zelfs een *gesprek* te voeren met mevrouw Vanderbilt! En haar mevrouw mocht dan in haar jeugd bij de grote jongens hebben willen horen, zelfs haar zussen zouden het nu niet wagen haar aanzien in twijfel te trekken.

'Waar is je bibliotheek?' vroeg mevrouw Vanderbilt. 'Ik neem aan niet in je kamer op het landgoed?'

'O, nee, mevrouw. Hij is bij mijn ouders thuis. Maar ze wonen op het terrein. Mijn vader is schilder. Hij schildert meneer Vanderbilts ordeteken op... tja, alles waar het op moet.' Ze wees naar links en naar rechts. 'Hij heeft ze bijvoorbeeld op de deuren van dit rijtuig geschilderd.'

Met stralende ogen trok mevrouw Vanderbilt haar wenkbrauwen op. 'O, ja? Ik zal eens goed kijken als we stilstaan.' Ze pakte *De prins en de bedelaar* op en gaf Tillie een samenvatting van wat er tot nu toe in het verhaal was gebeurd. 'Ik had je willen vragen om mij voor te lezen, maar ik ben bang dat dat onder de omstandigheden geen goed idee is.'

'Ik kan het proberen, mevrouw.'

Ze lachte. 'Nee, nee. Ik sta erop dat ik jou voorlees.'

3

Het was een dag uit een sprookje geweest. Afgezien van het debacle aan de kant van de weg natuurlijk. Maar toen Earl de kap naar beneden had gedaan en mevrouw Vanderbilt hardop ging voorlezen, was Tillies maag tot rust gekomen en ze bereikten Asheville op het moment dat de prins en de bedelaar besloten van plaats te ruilen.

Tillie had toch geen tijd om erover te piekeren. Haar aandacht werd in beslag genomen door het in de stad zijn, het winkelen met mevrouw Vanderbilt, en het dragen van haar aankopen. De Vanderbilts werden in de streek als niet minder dan koninklijke hoogheden beschouwd en iedereen mocht meneer Vanderbilt graag, maar zijn nieuwe bruid werd absoluut vereerd.

Dat had Tillie vaak te horen gekregen, maar omdat het grootste deel van haar werk binnen werd gedaan voordat de familie 's morgens opstond, had ze nooit de kans gekregen om het met eigen ogen te zien. De hele dag werd mevrouw Vanderbilt door de stadsbewoners op haar wenken bediend, en Tillie ook op haar beurt – alleen maar omdat ze de vrouwe van het landgoed vergezelde.

Winkeliers probeerden in te spelen op haar wensen. De boekhandel die ze bezochten, stroomde vol klanten die deden of ze in boeken snuffelden. Een jongeman op de planken stoep werd vuurrood toen ze langsliepen. En kinderen renden met hun rijtuig mee en gooiden bloemen.

Het was een verfrissende en boeiende ervaring voor Tillie. In het rijtuig schikte ze haar rokken en genietend stopte ze de herinneringen weg in haar hart.

Toen Earl de koets naar het zuiden liet afslaan en ze de bui-

tenwijken van de stad naderden, fluisterde mevrouw Vanderbilt: 'Zodra we uit het zicht zijn, wisselen we van plaats.'

Tillies wangen werden warm. 'Het gaat veel beter, mevrouw. Het is niet nodig.'

'Toch doen we het. En de volgende keer nemen we de cabriolet mee, dan kunnen we allebei vooruit rijden.'

De volgende keer? *De volgende keer?* Wilde mevrouw Vanderbilt zeggen dat Tillie nog steeds kanshebber was? Dat kon toch niet. Maar...

'Earl?' Mevrouw Vanderbilt richtte zich op. 'Wat is daar aan de hand?'

Tillie draaide zich om. Aan het einde van Black Bottom Street stond de oude, vervallen militaire school. Na de Burgeroorlog was er de ene mislukte onderneming na de andere in gehuisvest, totdat hij uiteindelijk was verbouwd tot een gesticht voor noodlijdende weeskinderen. Als ze de positie van kamenier had gekregen, zou het boven aan haar lijst met goede doelen om aan bij te dragen zijn gekomen. Na de hulp aan haar familie natuurlijk. Maar nu waren beide buiten bereik.

Braakliggend terrein en sinds lang verlaten landbouwwerktuigen omringden het afbrokkelende stenen gebouw van twee verdiepingen, waarin ruiten ontbraken en dat een doorzakkend dak had. Op de kale binnenplaats stond een menigte kinderen schouder aan schouder twee mannen aan te moedigen die in een vechtpartij verwickeld waren. De ene droeg een pak, de andere alleen een broek en een overhemd.

'Wat is daar aan de hand, Earl?' herhaalde mevrouw Vanderbilt.

Hij liet het rijtuig vaart minderen. 'Ik weet het niet, mevrouw. Ik zie alleen dat mijn tweelingbroer erbij betrokken is.'

'Je tweelingbroer? Heb je een tweelingbroer?'

'Ja, mevrouw.'

Tillies aandacht keerde terug naar de twee mannen. Ze had niet veel tijd nodig om vast te stellen wie de tweelingbroer was. De belangrijkste kwalificaties voor koetsiers en livreiknechten

waren lengte en een knap uiterlijk. Earl had allebei en ook nog heel wat spierkracht. Zijn tweelingbroer ook.

‘Laat het rijtuig onmiddellijk stilhouden,’ zei mevrouw Vanderbilt. ‘Ga kijken of je ze uit elkaar kunt halen en breng hem bij mij.’

‘Ja, mevrouw.’

Earl reed het plein op, zette zijn hoed af en sprong van zijn zitplaats. Verscheidene kinderen keken om, maar de vechters hadden niets in de gaten.

Earls zwaluwstaartjas en fluwelen kniebroek van diep kastanjebruin stak scherp af bij de eenvoudige kleding van de weeskinderen. En hoewel de kinderen afgeleid werden door zijn verschijning en het sierlijke rijtuig, hadden ze weinig zin om het gevecht de rug toe te keren.

Earls broer ontweek een uithaal en raakte meteen met zijn vuist de neus van zijn tegenstander. Een krakend geluid knalde door de lucht.

Het hoofd van de man klapte naar achteren, zijn ogen rolden weg. Hij sloeg plat op zijn rug tegen de grond. Om hem heen bolde een stofwolk op.

Tillie kon haar ontzetting nauwelijks verbergen. De man die zojuist was neergeslagen, was de nieuwe directeur van het weeshuis. Ze klemde haar handen in elkaar op haar schoot. Meneer Sloop had wonderen met de kinderen verricht sinds hij vorig jaar het directeurschap op zich had genomen. De pupillen van de staat stoven niet langer ongewassen en in versleten kleren door de straat om allerlei kattenkwaad uit te halen. Ze gingen in bad, waren fatsoenlijk gekleed en kwamen hun achtertuin niet uit, behalve om ’s zondags naar de kerk te gaan.

Meneer Sloop had een begin gemaakt met de renovatie van het oude gebouw en had dringend meer geld nodig. Iets waar Tillie aan wilde bijdragen, wat haar huidige salaris echter niet toestond.

Earls tweelingbroer bukte, sleurde meneer Sloop aan zijn kraag overeind en haalde uit met zijn vuist.

Earl stapte in de kring en pakte zijn broer bij de pols. ‘Hij is gevloerd, Mack.’

Mack hield de man in zijn greep en keek met een ruk om, vies blond haar viel in zijn woeste ogen. Uit zijn mond sijpelde een stroompje bloed in zijn onverzorgde baard. In zijn ogen verscheen herkenning en zijn lippen krulden in een sneer. ‘Achteruit, broer, of je maakt je nuffige kleertjes vies.’

‘Wat is er aan de hand?’ Earl maakte geen aanstalten om de pols van zijn broer los te laten.

Macks ogen schoten naar een van de kinderen.

Earl volgde zijn blik naar een meisje in een bruine katoenen jurk met een brede matrozenkraag. De kinderlijke stijl van haar jurk kon haar rijpende vormen niet verhullen. ‘Ora Lou?’

Tillie ving een glimp op van een blauwe plek op haar wang voordat het meisje zich met een ruk omdraaide en door de voordeur het weeshuis in rende.

Earl richtte zijn aandacht weer op een paar bruine ogen precies als de zijne. Alleen liepen deze over van minachting. Tillie kon niet uitmaken of die minachting Earls livrei, zijn positie of hemzelf gold.

‘Ben je aan het vechten omdat hij Ora Lou een klap heeft gegeven?’ Earl was duidelijk geïrriteerd. ‘Het is maar een meisje, Mack. Wat doet het ertoe?’

Mevrouw Vanderbilt verstijfde. Tillie hield haar adem in. Ze wist niet wat haar meer ontstelde; Earls vooroordeel of zijn veronderstelling dat de directeur Ora Lou had geslagen, waarvan Tillie zeker wist dat hij het nooit zou doen.

Mack gromde laag achter in zijn keel en ze kreeg kippenvel op haar armen. Zijn spieren puilden uit van het zware gewicht in zijn vuist.

Als één man deinsden de kinderen achteruit.

‘Blijf met je handen van me af, Earl.’

Earl schudde zijn hoofd. ‘Dat gaat niet. Ik heb mevrouw Vanderbilt in de koets zitten en ze wil met je kennismaken.’

‘Nou, ik niet met haar.’

Hitte vloog omhoog naar Tillies hals. Zag hij niet dat ze binnen gehoorafstand waren?

‘Maakt niet uit,’ zei Earl. ‘Ze heeft me opgedragen je naar haar toe te brengen en dat is precies wat ik van plan ben. Maar ik zou het op prijs stellen als je vrijwillig meekwam. Ik wil mijn *nuffige* kleertjes inderdaad niet vies maken.’

Mack bestudeerde zijn broer een ogenblik, toen zuchtte hij en keek naar de directeur in zijn greep. De man was nog steeds buiten bewustzijn.

Mack trok hem dichterbij zich toe. ‘Als je ooit nog een vinger naar mijn zusje uitsteekt, kom ik afmaken wat ik hier begonnen ben.’

Na die tot bewusteloze oren uitgesproken waarschuwing, slingerde hij meneer Sloop tegen de grond. Earl liet Macks pols los en maakte met zijn hand een na-jou-gebaar.

‘Als het maar niet te lang duurt.’

De kinderen gingen uit elkaar, te verlegen om het rijtuig te naderen. Geen van hen scheen zich om hun directeur te bekommeren. Hoe graag Tillie ook op zijn welzijn wilde toezien, ze dwong zichzelf om op haar plaats te blijven. Eindelijk snelde een van de jongens naar binnen. Hopelijk ging hij mevrouw Sloop te hulp roepen.

Toen de broers eraan kwamen, kon Tillie niet goed onderscheiden of ze identiek waren. Ze hadden beslist dezelfde bouw, dezelfde lengte en dezelfde ogen, maar door Macks baard en het vuil dat al het andere maskeerde, kon ze het niet goed zien.

Maar ze wist wat mevrouw Vanderbilt dacht. Twee livreiknechten die niet alleen lang en knap waren, maar ook nog identiek, zou een sprookje zijn binnen haar personeel.

‘Mevrouw, dit is mijn broer Mack Danver.’

Mack keek haar recht in de ogen. De uitdaging was onmiskenbaar.

Mevrouw Vanderbilt hield haar hoofd schuin. ‘Ik vind het lof-

felijk dat u uw zuster verdedigt, Mack Danver, al heb ik mijn twijfels over de methode.'

Smalend haalde hij één schouder op. 'Ik zal wel overdreven gereageerd hebben. Het is tenslotte maar een meisje. Weinig meer dan een huisdier.'

Tillie hapte naar adem.

Mevrouw Vanderbilt trok een wenkbrauw op. 'Een bewoner van het hoogland, neem ik aan? Wat brengt u naar de stad?'

Mack wilde weglopen.

Earl pakte zijn arm vast. 'Onze pa is er al een poosje niet meer, maar ma is net overleden, dus we moesten het gezin opsplitsen. Afgezien van Ora Lou zijn onze broers in gezinnen geplaatst en over de hele berg verspreid. Omdat ik hier op het landgoed woon en Mack als portier kost en inwoning heeft in het Battery Park Hotel, moesten we Ora Lou hier bij Sloop in het weeshuis stoppen.'

Mevrouw Vanderbilt leunde in de kussens van de landauer. 'Hoe zou u het vinden om op Biltmore House te werken, meneer Danver?'

Tillie keek haar mevrouw met open mond aan. Ze kon begrijpen dat ze hem wilde hebben als staljongen of bij het melkvee tot hij een opknapbeurt had gekregen en een paar dingen had geleerd. Maar in huis? Meteen? Zonder referentie?

Mack wendde zijn hoofd af en spooog. 'Ik geloof niet dat ik een fluit zin heb om daar te werken.'

'Mijn echtgenoot betaalt zijn personeel lonen die in New York gangbaar zijn. Veel meer dan wat u bij het Battery Park verdient, dat weet ik zeker. Met het inkomen dat u op Biltmore verdient, kunt u uw zuster binnen de kortste keren in een eigen huisje zetten.'

'Ze redt zich wel.'

'Naar mijn ervaring, meneer, blijft een kind zelden tot de volwassen leeftijd in een weeshuis. Als de pupil niet uitgeplaatst kan worden, wordt ze vaak op straat gezet.'

Er verscheen een koude blik in zijn ogen. ‘Dan kan ze zich verkleden als jongen en een pistool bij zich dragen. Ik ga niet werken voor een stelletje verwaande lui die in een uithoek wonen.’

Mevrouw Vanderbilt hield zijn blik een lang ogenblik vast. ‘Dus u bent bang?’

Mack schudde Earls hand af en deed een stap naar voren. ‘Ik ben niet bang.’

‘O, nee?’

Hij antwoordde niet. Het was ook niet nodig. Hij leek op het punt te staan om zijn gelijk te bewijzen op dezelfde manier als bij de ongelukkige meneer Sloop.

Ten slotte knikte mevrouw Vanderbilt. ‘Als u van gedachten verandert, kom dan naar het huis en zeg dat ik u heb gestuurd.’

Tillie stond voor het bureau van mevrouw Winter.

‘Het voldoet niet om lichtjes over het oppervlak heen te gaan,’ zei de huishoudster. Ze had zilveren draden in haar blonde haar en er waren nieuwe rimpels verschenen om haar oog- en mondhoeken. ‘De randen en poten van de tafels, en de rugleuningen en poten van de stoelen en sofa’s moeten krachtig worden gewreven.’

‘Ja, mevrouw.’ Ze was ervan uitgegaan dat ze geroepen was vanwege de gebeurtenis op weg naar de stad. Nooit was het in haar opgekomen dat Alice slordig werk had geleverd in de tapijten-galerij.

‘Het is niets voor jou, Tillie.’

‘Ja, mevrouw. Het zal niet weer gebeuren.’ Ze wilde niet de schuld bij Alice leggen. Het hoorde bij haar proefperiode om haar verantwoordelijkheden aan anderen te delegeren als het nodig was. Het was nodig geweest vanwege het reisje naar Asheville.

Maar als hoofddienstmeisje waren die ruimten beneden haar domein. De volgende keer moest ze erop letten dat Alice geen centimeter van het meubilair oversloeg.

Mevrouw Winter zette de bril van haar neus. Haar blauwe ogen werden vriendelijker. 'Ik heb begrepen dat je je vandaag in de stad keurig hebt gedragen.'

'Dank u wel, mevrouw.' *Nu komt het.*

'Mevrouw Vanderbilt heeft een goede indruk gekregen.'

Máár...

'Over een dag of twee gaat zij met Lucy het landgoed rond. Mevrouw Vanderbilt wil kennismaken met alle personeelsleden en hun gezinnen.'

'Ja, mevrouw.'

'In die tijd zal Bénédicte je een rondleiding geven in mevrouw Vanderbilts slaapkamer, kasten en laden. Het is van belang dat je van alle dingen de juiste plaats weet en de voorkeuren van mevrouw Vanderbilt uit je hoofd leert.'

Ze had nog steeds kans om te winnen. Een golf van opwinding ging door haar heen. 'Ja, mevrouw.'

De huishoudster zette haar bril weer op en maakte een notitie op het papier dat voor haar lag. 'Je kunt gaan.'